

JEDNO TELO, ŠEŠŤ PRÍBEHOV.
KTORÝ Z NICH JE PRAVDIVÝ?

ŠEŠŤ PRÍBEHOV

MATT WESOŁOWSKI

„Úžasne hrôzostrašné...
napätie sa dá krájať.“

James Oswald

Ljndeni

Šesť príbehov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Matt Wesolowski
Šesť príbehov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠEŠŤ PRÍBEHOV

MATT WESOLOWSKI

ŠEŠŤ PRÍBEHOV

Ljndeni

Cobwebu

Takto v živote prechádzame popri duchoch, ktorí nás neskôr mátajú; nenápadne sedia vedľa cesty ako chudobní žobráci a my ich vidíme iba kútikom oka, ak si ich vôbec všimneme. Iba zriedka nám prebehne myslou, že by tam mohli čakať na nás. Lenže oni čakajú, a keď popri nich prejdeme, pozbierajú do batôžka svoje spomienky a vyberú sa za nami, kráčajú v našich šlapajach a kúsok po kúsku nás dobiehajú.

Stephen King: *Čarodejník a sklo, Temná veža IV.*

Hory nás privádzajú do úžasu, oceány nás desia a tajomnosť šírych lesov má vlastné čaro. Ale to všetko sa v jednej chvíli dôverne spojí s ľudským životom a s ľudskými skúsenosťami.

Algernon Blackwood: *Vrby*

„Daj pozor, žena moja,“ vraví lord. / „Dlhočizný Lankin sa skrýva v machu, večne po krvi žízni.“

Northumbrijsko-škótska balada o vražde

Scarclawská pahorkatina 2017

Tento kus lesa poznám. A to vedomie roznieti vo mne ohník, pocit úspechu. Čím častejšie sem chodím, tým sa mi zdá známejší. Stromy na mňa gánia, vidím ich dobre známe vyziabnuté tváre.

Keď som bol prvý raz na tomto mieste, videl som ho len ako neúprosnú masu stromov, ako neporiadok. Nedalo sa to napraviť. Les na vás jednoducho vyskočí z tmy, všetky tie stromy s krákajúcimi nervóznymi vtákmi, ohnuté papradie vám lenivo plieska do nôh, keď tadiaľ prechádzate.

Najprv som rozmýšľal, či nemám zavolať buldozéry, aby to zrovnali so zemou, ako to urobil otec s lesníckym strediskom. Teraz som rád, že som to nespravil, tieto lesy sa mi zdajú čoraz krajšie. A tá myšlienka ma naplňa hrozným, ťaživým pocitom, to je to posledné, čo by mi malo chodiť po rozume. Nie je to správne. Ale drobné pavučiny s kvapkami dažďa a miesta husto pokryté útesovcami na trávnatých pahorkatinách hovoria čosi iné.

Tu medzi stromami vládne čaro.

Svojím spôsobom začínam chápať túto zem. Jej ľahostajnosť voči tým, ktorí tu žijú. Tak ako my ostatní, aj lesy čupia v tieni pahorkatiny, ktorá sa vyníma v diaľke, vlna sčernetej sutiny zahalená oblakmi.

Scarclawská pahorkatina. To znie ako čosi z *Hry o tróny*.

Zastanem na lesnej čistine. Už kráčam desať minút a ledva vidím budovu za sebou.

Otec bol celý nadšený, keď sa mu podarilo postaviť ten dom na mieste, kde sa kedysi nachádzalo lesnícke stredisko Scarclawskej pahorkatiny. Pri vchodových dverách je mosadzná tabuľa. Bojoval som s otcom, pokiaľ išlo o nové meno. *Lovecká chata*. Jednoducho to znie tak... vymelkovane. Predpokladám, že chcel zmazať všetko, čo sa tam predtým stalo.

Otec uložil na knižné police v Loveckej chate ošúchané zväzky viazané v koži. Čosi pre turistov, hoci pochybujem, že ich niekto z nich čítal. Nedávno som v nich listoval. Ich stránky sú zažltnuté ako staré kosti. Razí z nich pach fajkového tabaku ako duch minulosti.

To robím, keď sem prídem. Naháňam starých duchov. Vírím tiene. Premýšľam.

Niekedy uvažujem, kto som, akú úlohu hrám v tomto chaose. Som ja, Harry Saint Clement-Ramsay len ďalší doktor Frankenstein, vyťahujem mŕtvych z hrobov a pokúšam sa zahojiť staré rany?

Mal som súhlasiť s tým rozhovorom? Mal som súhlasiť s tým, že zobudím mŕtvych? Zničia moje slová pokoj, ktorý dvadsať rokov padal na Scarclawskú pahorkatinu?

Mal masku.

Bielu masku, pod kapucňou sa mu črtala tvár. Líca aj nos zahalené bleďým plastom. Čelo zakrivené.

Malo to byť komické. Pripomínalo to masku, akú nosia potulní šupáci, keď broja proti nadnárodným spoločnostiam. Ale bál som sa.

Keď zastal pri bráne Mayberryského panstva, pozorovali sme ho z budúky ochranky. Vytlačili sme si všetky jeho maily, čo posielal celé mesiace – žobrajúce, prosiace, sľubujúce. Takže som čakal Hummer s tónovanými sklami a všetko, čo k tomu patrí. Na internete bol predsa slávny, no nie?

Veru sme si nepredstavovali, že príde na Forde Ka s kapotou posiatou chrobákmi. Tomo mi zavolať. Prijal som hovor a strčil som mobil do vrečka, linku som nechal otvorenú. Tomo zapol hlasný hovor. Nacvičili sme si to. Heslo bolo: „Zastavili ste sa cestou v tom farmárskom obchode?“ Nič originálne, ale keď to poviem, chlapcom z ochranky potvrdá necelú minútu, kým dorazia k bráne.

Počkám, kým príde bližšie, pomyslel som si a nevedel som, či to dokážem. Keby neboli nablízku chlapci a nedržali stráž, veru neviem, čo by sa stalo. Možno by som mal z toho vycúvať, zabalíť to.

Upozornil ma, že bude mať masku. Keď som si o ňom čítal na internete, viac-menej som chápal, prečo ju nosí. No keď vystúpil z auta, aj tak som takmer zanadával. Takmer som to otočil a zatvoril bránu. Ak neukáže tvár... mohol by to byť ktokoľvek.

A zrejme o to mu išlo.

Bál som sa, ale nedám to predsa pred ním najavo, nie? Justin mal brokovnicu. Nevieť, či nabitú. Tomo mal nôž, ešte vždy ostrý. Mali ma chrániť. No svojím spôsobom akoby bránili pamiatku tej noci pred dvadsiatimi rokmi. Pamiatku na to, čo sme videli. Čo sme našli.

Chlapík v maske vystúpil z auta a ktosi, koho som nevnímal ako seba, podišiel k nemu a potriasol mu ruku, nedal najavo strach. Zdalo sa mi, že v jeho hlase počujem úsmev.

Mohol ceriť zuby, zazeráť, bezbožne nadávať, nenávidieť ma pod tou maskou. Nikdy sa to nedozviem.

Poďakoval sa mi. Sadli sme do môjho auta. Pripol mi na fazónku mikrofón a zapol magnetofón.

Potom sme sa rozprávali.

Na čistine zastanem a nalejem si do vrchnáka z fľaše čaj. Všetko je mokré a nechcem si sadnúť. Viem, je to klišé, ale nikdy nezastanete, aby ste počúvali ticho, však? Keď som tu pod vetvami stromov, začnem ho počúvať. Keď som začal chodiť von, nosil som slúchadlá, no dal som si jedno len do pravého ucha, ľavé som nechal voľné.

V lese nevládne ozajstné ticho, keď sa započúvate, zachytíte šuchorenie a švitorenie; keď prší, lístie vydáva celú kakofóniu zvukov; ráno znie pohľadavý štebot vtákov takmer komicky.

V noci som nechodil do tohto lesa. Aspoň už dlhší čas.

Naposledy som tu bol potme takmer pred dvadsiatimi rokmi – vtedy sme tu boli s Jusom a Tomom. V ten večer sme ho našli. Toho chlapca. Bolo to na mieste, kde bol les redší, kde smeruje dohora k holému chrbtu pahorkatiny, kde sa chodník mení na mokrad.

Myslím, že nemám rád, keď zavládne ticho, lebo sa mi začne premietiť ten výjav.

Je to takmer dvadsať rokov a ešte vždy nevybledlo, čo sa stalo tej noci, keď sme ho našli.

Muž v maske vyhlásil, že to chápe; vraj vie, že niektorí duchovia nikdy nezomrú. Myslím, že konečne to ku mne preniklo. Aj k otcovi. Povedal, že ak sa mu zdôverím s tým, čo sa stalo, mohlo by mi to pomôcť. Pomôcť.

To slovo som nečakal, keď išlo o nás. Ľudia si nemysleli, že Saint Clementovci-Ramsayovci potrebujú pomoc. Pravdaže nie, veď sme mali peniaze. Kto potrebuje pomoc, ak je bohatý?

Pred dvadsiatimi rokmi ešte vždy stálo lesnícke stredisko Scarlawskej pahorkatiny. Lovecká chata vtedy ešte neexistovala, aspoň zatiaľ. Ale to všetko – lesy, pahorkatina, lesnícke stredisko – patrilo otcovi. A záchody aj sprchy ešte vždy fungovali, tak sme si s Tomom a Jusom povedali – kašľať na to. Nechali sme autá stáť v kalužiach na ceste k stredisku.

Lesnícke stredisko bola hrozná stavba zo sedemdesiatych rokov, všade samé laminátové dosky a linoleum. Vládol tam zvláštny pach – pary, zeminy, teplých vetroviiek a v kuchyni bolo cítiť vegetariánske klobásky a hemendex. Pri dverách stopy zablatených čižiem, skladačie stoličky, v kútoch pavučiny, natreté kovové radiátory. Ktosi – skauti alebo turistickí sprievodcovia, ktorí využívali lesnícke stredisko – vyrobili na odľahlej stene z krepového papiera ozdobný pás s textom: *Nič tu nenechajte okrem odtlačkov nôh – vezmite si svoj neporiadok domov.* A pod tým bol usmievavý jazvec. Jedno oko mu odpadlo a ktosi mu ho domaloval čiernou fixkou.

Pravdupovediac, ten prvý augustový deň v roku 1997 nebol veľmi zábavný. Ja, Jus a Tomo sme mali koľko? Dvadsaťjeden, dvadsaťdva rokov? Kašľali sme na všetko a v trojici sme sedeli v tej dlhej jedálni, popíjali pivo a celé popoludnie hrali posraté Monopoly. Správali sme sa ako šibnutí a liezli sme si na nervy. Všetci sme boli hladní, ale nikomu sa nechcelo variť. No z čipsov a omáčky sa nenajete. Boli sme hlúpi mestskí chalani. Tu nefungovala nijaká donáška a nikto z nás nebol triezvy,

aby mohol ísť autom do dediny alebo niečo kúpiť na pumpe. Jus vytiahol archívnu whisky. To znamenalo, že budeme popíjať, kým nám nepríde zle, o deviatej zaľahneme, a keď budeme chrápať, v snoch nás bude mátať šuchorenie stromov.

Keby sa to tak bolo skončilo.

Dopijem čaj, usadeninu vylejem do podrastu. Pomaly sa rozvidnieva, les zalieva svetlo úsvitu. Obrátim sa k závoju vetiev a malinčia a predieram sa nimi. Tak sme to vtedy robili – nechodili sme po vyšliapaných chodníčkoch. Boli sme takí opití a bolo tak mokro, že sme ani nevideli chodníček, či už bol, alebo nebol vyšliapaný.

Obzriem sa a ešte vždy vidieť svetlo v okne Loveckej chaty. Pokúšam sa predstaviť si, ako vtedy videl ten chlapec lesnícke stredisko. Tadiaľto išiel vtedy v roku 1996. Pomedzi vetvy to zrejme nevyzeralo veľmi inak, svetlo v okne, prísľub tepla, štyri steny.

Ďalej sa predieram lesom. Keď sa zem začne zvažovať, musíte dávať pozor, kam stúpate. Teraz sú tu výstražné tabule, ale vtedy tu nič také nebolo. Som si istý, že sem v deväťdesiatom šiestom prišli tadiaľto – pár kilometrov severozápadne od Loveckej chaty (alebo lesníckeho strediska, ako vtedy bolo známe) vedie pomedzi stromy prírodný chodníček. Vydám sa po ňom.

Kým kráčam, zmocní sa ma akási nostalgia, túžba. Akoby sa mi v kútku duše vynorila spomienka.

Akoby som bol súčasťou toho, čo sa tu stalo.

A predpokladám, že do istej miery to tak je.

Epizóda 1: Stopári

„Otec kúpil všetku pôdu v tomto okolí predtým... predtým, než sa *to* stalo. Doslova len pár týždňov predtým. A potom začali padať sračky. Ach, hrozne ma to mrzí... môžem tu nádať?“

Toto je hlas Harryho Saint Clementa-Ramsaya; Harry je syn lorda Ramsaya, majiteľa pôdy v okolí Scarclawskej pahorkatiny. Majiteľa samej pahorkatiny.

Scarclawská pahorkatina: Tým, ktorí sú dosť starí, to meno niečo hovorí.

V dnešných časoch to nikomu nič nehovorí.

Stretnúť sa s Harrym osobne je prinajmenej úspech. Z Ramsayovho panstva mi celé mesiace neodpovedali na maily ani listy. Už som si myslel, že pohoríme na tejto prvej prekážke. Bez Harryho by veru tento podcast stratil významnú autentickosť, bola by to len ďalšia špekulácia o tom, čo sa stalo v ten deň v roku 1996, pred dvadsiatimi rokmi. Len by sme sa prehrabávali v dávno vyschnutej zemi starého hrobu.

Od toho incidentu ubehlo dvadsať rokov a Ramsayovci o tom vytrvalo odmietali s kýmkoľvek hovoriť.

Až doteraz.

Harry v obleku a čižmách, ružolíci, vyšportovaný, na prvý pohľad vyzerá ako z dobrej rodiny. Prívetivý, ale zdržanlivý. Pripomína mi politika pri predvolebnej návšteve proletárov. Každé slovo precízne vyberá.

Keď ide o Scarclawskú pahorkatinu, je vyhýbavý – opatrný. Pravdupovediac, nečudujem sa mu.

„Myslím, že otec chcel všetky tie tunely – banské štôlne – zasy-
pať. Potom chcel pozemky predať nejakému developerovi, chá-
pete? Mohli tu vybudovať zruby, ľudia by sem mohli chodiť na
rybačku alebo čo. No... zrejme sa mu to zdalo náročné. A po
tom, čo sa stalo, akoby už nemal... motiváciu. Pod tou pahorka-
tinou je územie zamorené králikmi – všade samé trhliny a skry-
té nory, a to ani nehovorím o mokradiach a rašeliniskách, kde...
sme... veď viete. Je to hotová smrtonosná pasca. Bohvie, prečo
tam vôbec išli. Chápete, kto by tam išiel pre zábavu?“

*Pred tým, čo sa stalo v roku 1996, bola Scarclawská pahorkatina
v podstate neznáma. A dnes väčšine ľudí vyfučal ten názov z hla-
vy, napriek takmer slávnej fotografii na titulnej stránke The Times.
Hákovitý vrchol predierajúci sa cez oblaky za strašidelným závojom
anglického dažďa. Väčšina ľudí zabudla aj meno Toma Jeffriesa.*

Ale to sa možno zmení.

„Niekedy premýšlam, že to mohlo byť inak. Keby otec zavola-
l staviteľovi hodinu predtým, než mu zavolať, všetko by zbúrali,
opravili staré ploty a tabule, bola by tu ochranka, ktorá by ne-
pustila ľudí na to miesto a nič by sa nebolo stalo. ‚Prepáčte, je
nám jedno, kedy ste si rezervovali pobyt, všetko je inak.‘ A ho-
tovo. Teraz by som sa s vami nerozprával. Stačila jedna hodina
– a chlapec bol mŕtvy. Ležal dolu tvárou v mokradi. Niečí syn,
niečí vnuk. Mal iba pätnásť, však? Hrozné!“

Vitajte v Šiestich príbehoch. Volám sa Scott King.

*Ďalších šesť týždňov sa budeme venovať tragédii v Scarclawskej
pahorkatine v roku 1996. Pozrieme sa na to zo šiestich rozličných
uhlov. Budeme vidieť tie udalosti šiestimi pármí očí.*

*A potom to bude na vás, ako vždy. Ako už viete, nie som tu na
to, aby som posudzoval. Som tu na to, aby som to dovolil vám.*

Svojim novším poslucháčom by som to mal objasniť – nie som policajt, forenzný technik ani príslušník FBI. Toto nie je vyšetrovanie ani miesto, kde odhalím nové dôkazy. Môj podcast je skôr čosi ako debatná skupina na starom mieste činu.

V tejto úvodnej epizóde preskúmame udalosti toho dňa, krátko vám predstavím prítomných ľudí. Vypočujeme si nielen Harryho, ale aj jedného z ďalších, ktorí do toho boli priamo zapojení, tých, ktorí tam boli, ktorí osobne poznali Toma Jeffriesa a ktorým udalosti toho dňa v roku 1996 zostávajú v živote ako nepekná, nezmazateľná škvrna.

Pozrieme sa na čosi, čo je pre niektorých jednoduchý otvorený a uzavretý prípad – tragédia, ktorej sa mohli a mali vyhnúť. No pre iných je to vytrvalá fascinujúca záhada, na ktorú neexistujú jasné odpovede.

Aspoň zatiaľ.

No dobre, a teraz čosi z histórie. Nebojte sa, budem stručný.

Pahorkatina sa vyníma nad krásnou krajinou, je to jedno z najkrajších miest v Anglicku, nachádza sa v Northumberlande, v severovýchodnom Anglicku. Scarclawský les bol kedysi staré ladovcové jazero plné piesku a štrku; pahorkatina – príkry pieskovcový zráz – je teraz označená ako oblasť výnimočnej prírodnej krásy. Vo vyšších polohách sa nachádza zopár kamenných mohýl z doby železnej, na svahoch sú pozostatky roztrúsených hospodárskych usadlostí. Zvyšky stojacich skál usporiadaných do kruhu a neolitických pohrebísk len dodávajú krajine príťažlivosť. Vrchol pahorkatiny je vykrivený ako hák, ani čo by z jeho základne ktosi čosi odhryzol. To je zrejme dôvod, prečo má Scarclaw to meno – Pazúrovitý útes. Tak ako v iných častiach Northumberlandu, aj tu sú na nižšie položených skalách záhadné umelecké výtvyry v podobe kruhov.

V dolných častiach pahorkatiny sa nachádza zložitá sieť baní na olovo, ktoré sa datujú do pätnásteho storočia. Teraz sú všetky opustené, zatvorili ich začiatkom dvadsiateho storočia, lebo sa tam prepadala pôda. V štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia sa pokúšali

bane znova otvoriť, ale neúspešne. Väčšina štôlní pod svahom sa prepadla a v oslabenom povrchu vznikli diery, ktoré vytvorili zvláštne hybridné močariny a prepادلiská, spoly sú výtvorom človeka, spoly prírody. Pokúšať sa prejsť cez močariny Scarclawskej pahorkatiny je ako tanec so smrťou. Pôda vás môže bez varovania zbltnúť. Ale nebezpečné nie sú iba močariny; väčšinu banských ventilačných šácht príroda zamaskovala, takže teraz sú tam trhliny porastené machom a vresom. Jediným dôkazom toho, čo tam kedysi bolo, sú zvyšky polorozpadnutých plotov, ktoré tam postavili kedysi dávno. Návštevníkom lesa a pahorkatiny sa odporúča držať sa vyznačených chodníčkov. Kedysi dávno ohradili veľké časti toho územia, ale ešte vždy človeku hrozí pod nohami nebezpečenstvo.

Uprostred tohto územia nikoho porasteneho trstinou a travinou stoja zvyšky strojovne – bledá rozpadávajúca sa veža je porastená machom a v stene je okno, to sú jediné zvyšky voľakedajšej osady.

„Neviem, čo sa stalo tomu chlapcovi... skutočne netuším. Nikto to nevie. Ale to, že polícia nenašla jeho telo, je pekelné... absurdné, nemyslíte? Hrozný rok.“

S Harrym nahrávame tento rozhovor v jeho aute na príjazdovej ceste rezidencie lorda Ramsaya Mayberryské panstvo. Uistuje ma, že jeho otec nie je doma, a zrejme by bolo márne pokúšať sa získať jeho výpoveď.

„S otcom sa o tom nerozprávame, už nie. Najlepšie je nechať to pochované... Ach jaj, prepáčte... to nebolo vhodné slovo, ale viete, ako to myslím, však? Otec si doteraz vyčíta, čo sa tamhore stalo, ale čo mohol robiť? Už tam boli tabule, vedeli, čo je hore, nie? Boli tam aj sto ráz predtým. Dopekla, práve oni tam urobili izoláciu. Spravili to raz v lete, vyliezli tam v tých svojich bielych dekoratérskych overaloch a pribili na dlážku kopy polystyrénu. Šialené, no nie? Chápete, nebolo to nič iné, len vyzdobená stodola. Ale to miesto nevyužívali len oni. Prenajímali sme ho

skautom, turistickým sprievodcom, horolezcom, kanojkárom... kanoistom?... jaskynistom... jaskyniarom? Tým chlapom, čo lezú do hlbín zeme... Ako vravím, nechodím veľmi do voľnej prírody. Všetci vedeli, aké nebezpečenstvo tam hrozí.“

Harry rozpráva o lesníckom stredisku v Scarclawskej pahorkatine. Mali v ňom vlastné stravovanie a tá prízemná budova poskytujúca ubytovanie bola oveľa modernejšia než „vyzdobená stodola“, ako to nazval. Kým ešte stála, bolo tam päť spální s tridsiatimi lôžkami, plynovým kúrením, úplne vybavenou kuchyňou, toaletami, sprchami a so všetkým, čo k tomu patrí.

Budova v tvare L stála na úpätí pahorkatiny, asi osem kilometrov lesnou cestou od hradskej, mala vlastné parkovisko aj telefónnu linku. To stredisko bolo veľmi obľúbené. Bolo dosť ďaleko od nebezpečných baní a nablízku sa nachádzali malebné cestičky aj rieka. Ak ste si nechceli zaplatiť pobyt v budove, mohli ste táboriť na pozemkoch strediska. Podľa zachovanej knihy hostí bola budova obsadená celý rok. Ubytovali sa tam horolezci, turisti, kanoisti, jaskyniari, dokonca lesnícke stredisko využívali aj skauti a turistickí sprievodcovia. A nie sú záznamy, že by sa na území Scarclawskej pahorkatiny za posledných tridsať rokov stali vážnejšie nehody. Zrejme vďaka vystraženým tabuliam.

Lord Ramsay získal pôdu v okolí Scarclawskej pahorkatiny po tom, čo sa stalo v roku 1996. Dlhé roky zvädzal boj s miestnymi úradmi, Národným fondom a skupinami, ktoré využívali stredisko. Tento boj nie je pre náš príbeh podstatný, stačí povedať, že vyhrali peniaze a Scarclawska pahorkatina sa stala súčasťou Ramsayovho majetku, stredisko zrovnali so zemou a väčšiu časť pahorkatiny oplotili. Ale odchyľili sme sa od témy. Vráťme sa k Harrymu.

„Ochranári sa vyhrážali, že to otcovi osladia, ak v Scarclawe niečo zmení. Nie aby ste ma zle rozumeli, otec to chcel skrásliť! Vrael, že bude musieť pôdu odvodniť... vysušiť močariny..., aby tam mohli chodiť dovolenkári, a v tom bol problém –

chceli, aby zachoval prirodzené prostredie. Mloky, žaby a iné slizké tvory, na ktorých nikomu nezáleží, kým sa zrazu nestanú ‚ohrozenými druhmi‘. No hlavným problémom boli banské štólne; tuším v nich hniezdili nejaké vzácne netopiere či čo. Nič proti netopierom..., ale je to vyslovene právnická nočná mora, tak myslím, že nakoniec si povedal ‚kašlem na to‘, a nechal to tak.“

„Bol váš otec niekedy v lesníckom stredisku? Poobzeral sa tam? Teda, prv než sa to stalo.“

„Možno bol, neviem. Pravdupovediac, zrejme by sa tým nič nezmenilo. Viete, keď si otec vezme niečo do hlavy, je ako rotvajler s kosťou.“

Chvíľu sa s Harrym rozprávame o právnických natáhovačkách spojených s kúpou tej pôdy. Zopár ráz sa ho spýtam, prečo lord Ramsay tak veľmi túžil po Scarclawe, ale nedostanem jasnú odpoveď. Možno chcel mať nový lovecký revír, kde by mohol strieľať tetrovy, loviť jelene, také čosi. V skutočnosti bola časť územia zhruba štyristo rokov loveckým revírom. Svedčia o tom staré lesy. Viem len to, že lord Ramsay podcenil príťažlivosť tej zeme. Ešte aj po tej tragédii boj o Scarclawskú pahorkatinu pokračoval dlhé roky.

Možno preto, lebo Harry si uvedomuje, že tento podcast si vypočujú milióny ľudí, usiluje sa zachovať si tvár – chrániť otca, rodinu. Neviem. Ale nakoniec musím nadniest tému, ktorej sa obaja vyhýbame, krúžime dookola ako dva tigre.

„To vy ste ho našli, však, Harry? Vy ste našli telo Toma Jeffriesa?“

„Áno... áno... Ja som ho našiel...“

No dobre, možno som to mohol sformulovať lepšie, ale keď sa rozprávam s vplyvnými a bohatými ľuďmi ako Harry, som z nich mierne nervózny, a keď vidím, ako z nich vyžaruje tá neotrasiteľná sebaistota, jednoducho vyhrknem bez prípravy. Chvíľu sa na mňa len díva a už si myslím, že ma požiada, aby som odišiel. Chvala-

bohu pokračuje s tým svojím pokojným výrazom, ktorý musím obdivovať. Kamenná tvár a podobne.

„Legálne o tom už môžem rozprávať. Keď už je ten prípad oficiálne... ako sa tomu hovorí? ‚Vychladnutý?‘ ‚Vyriešený?‘ Niežeby som chcel, chápete, ale poviem vám to, lebo... ja neviem, možno to pôsobí katarzne alebo čo. A vy nie ste novinár.“

Harry si dobre uvedomuje, čo sa stane, keď sa Šesť príbehov dostane do éteru. Nie je fanúšik podcastov, ale vie, aké sú obľúbené. Hovorí, že počul o Seriáli a uvedomuje si, že Šesť príbehov si možno vypočujú tisíce, možno aj milióny ľudí na celom svete. Spýta sa ma, či si myslím, že médiá budú chcieť od neho alebo jeho otca počuť odpovede. Hovorí, že lord Ramsay je už dosť starý a také čosi nepotrebuje. Poviem mu, že neviem, čo sa stane, keď sa Šesť príbehov odvysielia, nič mu nemôžem sľúbiť. Zdá sa, že oceňuje moju úprimnosť. Povie, že mi porozpráva všetko, čo povedal polícii, ale potom musí ísť.

„Tak teda dobre. Bol som tam s niekoľkými priateľmi, chápete. Robili sme prieskum, bolo to čosi ako poslanie, ak viete, ako to myslím.“

Harry hovorí o dolnej časti pahorkatiny, o lesoch asi dva kilometre od relatívnej civilizácie lesníckeho strediska. To je v rozpore s Harryho nervóznymi uisteniami, že je „mestský človek“. Nič na to nepoviem.

„A je hlboká noc, neviem, možno jedna-dve hodiny ráno, sme mierne pripití, chápete. Chodíme po lese. Máme so sebou aj psy a tie zrazu začnú besnieť – štekajú a kňučia, akoby zavetřili pach.“

Keď tak pozerám na Harryho s dokonalou pleťou, upravenými vlasmi a ustarostene zvrášteným čelom, nie som si istý, či si viem pred-

staviť jeho a priateľov, zrejme „vidiecke typy“, ako chodia uprostred noci so psami po lese. V policajnej správe sa uvádza, že mali so sebou aj svetlá – veľké, silné svetidlá –, čo svedčí o tom, že Ramsayovci na svojich pozemkoch lovia zver. V Scarclawských lesoch žije niekoľko druhov jeleňov, ani nehovoriac o líškach, jazvecoch a inej divine, ktorú vyššie triedy rady zabijajú pre potešenie. Hovorí tomu oslepenie – keď oslepia jeleňa svetlom, zmeravie.

„Ako vravím, nevedel som, čo sa deje, a vypil som pár pohárikov, tak to jednoducho nechám tak, chápete. Netušil som, kde sme, a šli sme čoraz hlbšie do lesa, podrast je tam vysoký po pás – všade samé malinčie a papradie.“

Ako som už spomínal, lesnícke stredisko je obkolesené lesom, stačí prejsť pár kilometrov k úpätiu kopcov a ste v hustom, neskrutenom lese. Harryho psy zastali štyri kilometre severozápadne od strediska. Tá močaristá oblasť bola oplotená a veľmi nebezpečná; to, že Harry s priateľmi po nej blúdili za hlbokej noci, sa mi zdá skôr hlúpe než odvážne.

„Je tam fakt pekelné blatisto, chápete? Cítite, že máte mokré nohy, a ani neviete ako, zrazu ste po kolená v bahne. Psy stále besnejú a cítiť pach... je to ako... hm... ťažko to opísať – je to sladkasté, mäsité, prenikne to do vás, chápete. Taký pach sa vám dostane hlboko do mozgu, chvíľu to trvá, kým sa ho zbavíte. Myslím, že sme viac-menej tušili, o čo ide. Chápete, kde v tých posratých horách môžete cítiť taký pach? Tak sme si tam posvietili a vtedy sme to uvideli... napoly pochované v bahne. Prisámbohu, do smrti nezabudnem na ten výjav...“

Psy vystrelili do močariny a začali hrabať, odkrývať, čo našli, pustili sa do toho zubami, trhali mäkké, rozkladajúce sa mäso od kostí a kládli svoje objavy k nohám pánov. Harry a jeho priatelia zažali svetidlá a namiesto aby oslepili jeleňa, svietili na zahŕňajúce telo